

ТАБОРОВИЙ
ТИЖНЕВИЙ ТАБОРОВИЙ
БІЛЕТЕНЬ

СВЯТО

ВЕСНИ

Редакція: Колегія.
Адреса: ГУ/22.
Ціна числа: I н.м.

Ч. 4.

Табор Міттенвальд, 6. липня 1947.

Рік I.

Іван Франко

НЕ ЗАБУДЬ ЮНИХ ДНІВ.

Не забудь, не забудь,
Юних днів, днів весни,-
Путь життій, темну путь
Прояснюють вони.

Злотих снів, тихих втіх,
Щиріх сліз і любви,
Чистих поривів всіх
Не стидається, не губи!

Бо минуть - далі труд
В самоті і глупші,
Мозолі наростуть
На руках і душі.

Лиш хто любить, терпить,
В кім кров живо кипить,
В кім надія ще лік,
Кого бій ще манить,
Людське горе смутить,
А добро веселить,-
Той цілий чоловік.

Тож, як всю життя путь
Чоловіком цілим
Не прийдесь тобі бути,-
Будь хоч хвилечку ним.

А в поганії дні,
Болотянії дні,
Як надія пройде
І погасне чуття,
Як з великих доріг
Любви, бою за всіх
На вузькі та круті
Ти зайдеш манівці,
Зсушить серце журя,
Сколоть ноги терни,-
О, тоді май життя
Вдячно ти спомяни!

О, тоді ясні сни
Оживлять твою путь...
Юних днів, днів весни
Не забудь, не забудь!...

ПРИВІТ УКРАЇНСЬКІЙ ПЛАСТОВІЙ МОЛОДІ.

Український Пласт має свою історію. За 35 років свого існування він виховав тисячі української молоді, зашкілюючи їй шляхетні ідеали Добра й Краси. Перші пластуни кровю за свідчили вірність Богові й Україні, складаючи своє молоде життя в обороні Рідної Землі. Тепер Пласт знову гуртує українську молодь, учити її і вказує шлях до щастя, слави і свободи.

Вітаю українську пластову молодь з нагоди Ювілейного Свята Весни і бажаю їй успіхів у її корисній праці та святкувати новий ювілей на рідних землях, де ясні зорі, тихі води.

м-р М. Дужий в.р.

Командант Збірного Табору Міттенвальд

о. Б. Ганущевський
скавтмастер

ЖИВУЧІСТЬ ПЛАСТОВОЇ ІДЕЇ.

Український пластовий рух на західно-українських землях народжується в 1911 р. Тут і там постають пластові гуртки. Пластова ідея помалу, але основно входить в українське зорганізоване життя і себе виправдує.

Перший пластовий гурток постав в Академічній Гімназії у Львові. Відтоді вже нема барикад для українського пластового руху.

Рік грози й надій - 1914 р. стає доказом живучості пластової ідеї. Пластуни, що одні з перших станули в ряди Українських Січових Стрільців, одержали своє хрещення в боях під Лисонею, Маківкою та Семиківцями.

Рік 1917. Перші гуртки пластової молоді організуються в Білій Церкві під проводом Слабченка. Рік пізніше виходить пластовий підручник "Український Скавт". Однак трагічні політичні обставини і події не дали зможи закріпитися українському пластовому рухові на східних українських землях.

Пласт знаходить вдачний ґрунт на захід від Збруча. Дзвінким сміхом другого пластового покоління наповнюються усі закутини Галичини, Волині і Закарпаття. Безжурна пластова пісня гомонить по всіх карпатських, подільських і підільських шляхах.

Пластун стає символом нового українського покоління в повоєнних роках.

Де тільки була хоч мала можливість для пластової організації, там постають, наче гриби по дощі, пластові гуртки, курені, коші, області. Формуються окремі пластові улади, організуються пластові вишкільні табори.

Коли на західних українських землях прийшла заборона для дальній пластової праці, то засіянне зерно не пішло намарне. Пластуни не перестають бути пластунами. Пластова організація переноситься майже вся на Закарпаття і на

еміграцію і тут продовжує свою корисну роботу для виховання української молоді. Закарпатські пластуни мали нагоду на ділі виказати свою вірність Богові й Україні, коми йшла боротьба за долю Срібної Землі.

Після страшної другої світової війни, яка вигнала сотні тисяч українців на чужину, український пластовий рух знову відживає і зростає організаційно. Третє пластове шокоління стало в ряди пластової організації, щоб тут на чужині, зберігаючи рідну традицію, приготовлятися до твердого життя у звільненій Батьківщині.

Пластова організація на еміграції серед дуже невідрядних обстанов згуртувалася біля себе українську молодь і веде перед неї поширену працю.

Оці всі перешкоди і труднощі, що з ними боролася пластова організація упродовж 35 років свого існування і виходила завжди переможно, доказують велику живучість української пластової ідеї. Маємо право сподіватися, що Український Пласт, маючи за собою поважний організаційний і виховний дорібок, виконав своє завдання для добра української молоді.

В. Янів

Ж

Ж

Іти! Іти я хочу і збегнути
Всі тайни степу, пралісу й просторів,
У труді міряти безкраї путі
І в труді вбити почування хворі.
Скупатись в росах трав, в красі
/країни,
Упитись зілля запахом і квіту
І жити лиш Тобі - й Тобі горіти
В безжурності юначій, Україно!

"Молоде Життя" ч. 3.

Ярослав Гриневич
пластун-сеніор

ТРИ ЕТАПИ.

Рік 1911. У львівській Академічній Гімназії іде між молоддю по шкільних залях шепотом розмобва: « Пласт? Що це таке? Чи на правду будуть англійські однострої?

Гурток молодих людей, одягнених у короткі темно-зелені штани, гранатові воняні сорочки, на головах ширококрисі в бік відігнуті оливкової краски капелюхи, на ногах попеляті вовняні панчохи, туристичні черевиці, - викликав одного дня серед мешканців Львова неабияку сенсацію. Згодом львівські міщани привикли до цього, що українських пластунів зустрічалося на Кайзервальді, на Сагарі і на вулицях міста. Навіть ц.к.поліцист, що парадував по місті у високому чако на голові та півмісяці на грудях, став поблажливіше дивитись, як пластуни розкладають мапи, споглядають на компас, перемаршовують, чи пробігають містом.

Наш пластовий гурток в Академічній Гімназії вів проф. д-р О. Т. Спочатку ми всі числом к. 40 були пластунами-прихильниками. По першому пластовому іспиті, до якого потрібна була деяка кількість хрестиків за пластові добре діла, уміння вязати пластові вузли, читання мап і т.д., частина нашого гуртка, в тім і я, одержали степень пластуна-учасника. Чи сходини в домівці, чи прогулки за місто, все рабилося старанно і серіозно, хоч у невимушенім, здоровим гумором націхованім, настрої.

Ті, що критикували Пласт, мали нагоду вже за кілька років перевонатися про справжню вартість цієї організації. Пласт виховував людину, яка вміла організувати своє життя, людину з характером, влюблену в красу природи, сильну та проте обережну й бистру.

Рік 1914. 28. червня у Львові величавий здвиг соколів і січей. Тисячі наших соколів веде сокільсько проф. І. Боберський, а кошовий наших січовиків д-р К. Три-

льовський іде на білому коні, з булавою в руці, на голові козацька шапка, в шараварах, вишитій сорочці і оксамитному жупані. Оркестр грає. Місто Львів стало наче рідніше.

У поході маршують дві чоти пластунів. Груди випрямлені вперед, ясні чола піднесені вгору, зір палкій, ноги вистукують під ритм музики.

Чимало наших пластунів з першого гуртка найшлося тоді в рядах Українських Січових Стрільців, а згодом в УГА, щоб боронити свою Батьківщину. У війську пізнати було пластуна зразу. Пластуни знали найкраще впоряд, теренознавство, картографію, вміли жити гуртовим ладом, розпалити ватру, приготувати їжу. Все охочі до товариської помочі, скромні, веселі, шляхетні - заснували собі скоро симпатію командантів чот, сотень, чи куреня. І не один з пластунів став скоро сам командантом чоти, чи сотні.

А скільки пластунів згинуло в Чотирокутнику Смерти, скільки тихих, майже невідомих жертв у роках останнього лихоліття.

Рік 1945. Сотні тисяч українців опинилися сьогодні через воєнні події під чужим небом, по тaborах на еміграції.

Перед українською молоддю велике завдання - гоїти рани, що їх зазнав наш народ. Це станеться тоді, коли пластова молодь буде виконувати як слід свої обов'язки в громаді, в школі і дома. Завжди працьовита, ввічлива й охоча до помочі другим мешканцям табору, хто б він не був, якого стану, віку та з яких не був би сторін України.

Тоді вечірня пластова молитва буде завершенням невітраченого замарнє пластового дня.

«СКОБ» ч. I. /

ПЛАСТОВИЙ ТАБОР НА ВІРФЕЛЬН.

/Спомини тaborovика/

Пластовий Кіш у Міттенвальді зорганізував минулого року пластові табори для юнаків, юначок та пластового новацтва. Всі ці табори містилися на Вірфельн над гірським потоком Зайнцбах.

Табор юнаків ім. Дмитра Байди Вишневецького розпочався 12.7.46. В цьому таборі брали участь члени 5. Пласт. Куреня ім. Федя Черника та пластуни І. Сам. Гуртка "Олень" ім. Тараса Шевченка. В другому тижні таборування прибули до нас "жовтодзюби" /мали жовті хустки/ із Бад Верісгофен.

Командантом табору був Пік /той самий, що був командантом варти як "на таборі на Соколі номіна ся стала, що Котові - пластунові ковбаса пропала"/. Другою таборовою "рибою" був сктм. Або в ролі виховника. Таборовим духовником усіх таборів був сктм. О. Гану. Булаву табору творили старші пластуни як Ч-ий С., М. В., І. Р., а обовязки інструктора виконував у нашому таборі стовідсотковий "лісовий чорт" Владко.

Таборовики ділилися на 5 гуртків, у тому було 3 гуртки учасників і 2 гуртки прихильників. Кожний гурток мав своє окреме шатро собі на клопіт /в таборі велися змагання за чистоту та естетичний вигляд шатер/. Якщо до цих шатер додати ще шатро булави, "біле шатро" команданта, шатро на таборове приладдя та будку стійкового, то це були би все будинки нашого пластового табору.

В перших двох тижнях дощ не переставав падати. Але це зовсім не стояло на перешкоді виконувати щоденні таборові заняття за програмою і пляном. В год. 7. ранку будив нас свисток чергового. Ще ми не встигли протерти заспаних очей, як уже інструктор перевирав свою залізною рукою команду над нами і проводив ранній прорух на площі перед табором. Після такої руханки ми бігом гнали до потока, щоб у холодній воді обмитися. Інструктор був переконаний, що це так його рухан-

ка нас підбадьорила, але направду ми використовували нагоду, щоб як найскоріше вийти з-під його твердої руки.

Рання молитва відбувалася спільно для всіх трьох таборів. Так само підносили ми щоденно національний прапор.

Ледве кінчилася молитва, як уже в долині таражкотів віз. Усі знали, що це "іхала кава". Про каву та про обід і вечерю німа що багато говорити, бо вони були дуже стандартні і не відповідали своїми розмірами нашим апетитам. Хіба треба сказати те, що перед кожною їдою інструктор своїм "чортівським оком" оглядав ідунки і нераз вони літали понад нашими головами, спадаючи аж над потоком. Це означало, що ідунка мала великі недомагання.

Табор на Вірфельн мав характер відпочинково-виховний. Заняття відбувалися в більшості поза табором на теренових грах, прогулках та вправах з теренознавства.

День кінчився вечірнім звітом і наказом. Після звіту відбувалася молитва. По молитві мали ми ще деякий час на вільні заняття і цей час ми проводили найрадше при ватрі, яка ніколи не погасала. Ніякого вогню ми найрадше проводили вечір, співаючи та жартуючи. "Нічнатиша" гнала нас "у стебло". Табор втихав, біля вогню сидів тільки черговий.

В таборі був звичай /якого основоположником був інструктор/ усі заняття виконувати "біgom без говорення".

В шатах мусів бути порядок. Найкраще шатро одержувало працець чистоти, який увесь час був у руках 2. гуртка.

Розуміється, всяке порушення таборового порядку не проходило безкарно. В руках булави ^{була} така зброя як додаткова руханка, додатковий впоряд та інші додаткові блага, до яких харчі ніколи не належали.

На це не було ради. Тільки на таборових ватах ми могли відплатитися деяким членам булави, прививаючи їм різні латки. Ватри мали

звичайно веселий характер. Це й відповідало безжурному, веселому життю пластунів-таборовиків. На одну ватру ми запросили хор "Трембіта". Наші гості переспівали нам цілу низку пісень із свого репертуару, а ми ім співали свої пісні. Так пройшов цілий вечір.

Мандрівка в гори манила нас дуже. Хоч більшість таборовиків не мала відповідного взуття, то ми відбули декілька дальних прогульок, здобуваючи доволі високі і стрімкі вершки як Шетелькарпіце, Зоєрншпіце, а навіть поривалися на Вернера.

Наш таборовий літописець писав у вступі до таборової епопеї:

Хто в таборі не бував,
Той напевно і не знає,
Як життя у нас пливе...

Ми також не знали тайни таборового життя. Тут життя навчило нас дуже багато. В гурті ми пізнали братерство, навчилися самодопомоги, ми пізнали суть пластового закону та обов'язків.

Проведений разом час на пластовому таборі навчив нас дуже багато, а головно навчив нас одної правди:

"...в полі козак - сам не вояк."

Ми провели багато гарних хвилин. Нам залишилося багато приємних вражень, що іх будемо довго згадувати. З табором прощались ми з жалем. Жаль нам було тих шатер, тих спільнно проведених хвилин при ватрі, жаль нам було навіть ранньої руханки.

Всі ми постановили собі доложити всіх зусиль, щоб у цьому році знову стрінутися у пластовому таборі.

Учасник.

о - о - о

ЛИТОВСЬКІ ГОСТИ.

В пластовому житті кожний день приносить щось нове: прогулька, ватра, стріча, або якась інша несподіванка.

Одного вересневого дня минулого року перед 4. бльоком нашого житлового табору спинилося кілька авт американського походження. З авт виглядали люди в моряцьких одностроях, а з-поза іх плечей тиснулися кучеряві русяви і чорні голівки "молодшого покоління", в одностроях, дуже подібних до наших пластових. За хвилину вийшов з авта командант цілої кольони і першому стрічному пластунові розяснив, хто вони і чого від нас хочуть. Пластун скоро позідомив кошового, що до того міттенвальдського Пластового Коша приїхали в гостину литовські скавти.

Незабаром з усіх житлових бараків збігалися наші пластуни, щоб привітати несподіваних гостей, литовських скавтів.

На честь гостей відбулися зараз змагання в кошівці та в відбиванці, а на вечір заплановано спільну ватру.

Як тільки сховалося сонце за вершки скилястих Альп, з просторого майдану нашого табору вирушила довга кольона наших пластунів і гостей до недалекого лісу, де мала відбутися ватра. За пластовими відділами йшли великі гурти таборян, цікаві побачити спільну пластову ватру.

Один гурток 5. Куреня вивязався добре із свого завдання, виставив ватру на славу. Зараз таки після звіту і піднесення національних прапорів при звуках національних гімнів обох народів наймолодші пластуни підпалили ватру. Один із сеніорів нашого осередку привітав гостей довгою промовою, підкреслюючи ті всі моменти, які лучили в минулому Литву з Україною і лучитимуть в майбутньому. Йому відповідав у тому самому дусі представник литовських скавтів.

Після цього розпочалася програма ватри. Лишили невимушені пісні литовських скавтів про їхню далеку батьківщину, про дрімучі ліси, про тихі води рік і спокійні озера. Напереміну співали наші пластуни про сонячну Україну, переплітаючи свої співи часто пластовими піснями та маршами і пластовими піснями, що вже зродилися на чужині.

Час проходив дуже скоро. Литовці кричали в українській мові: "Хай жи-

ве Україна", намі пластуни відповідали їм у литовській мові: "Хай живе вільна Литва". Хоч литовці не знають української мови, а українці литовської, то це не стало на переписку до скорого заприєзнення поміж обома пластовими гуртами. В більшості випадків розговірною мовою була німецька мова, але не обходилося дуже часто без комічних моментів, коли одні й другі послуговувалися руками, ногами і всіми частинами лица, щоб тільки висловити свою думку своєму сусідові. Чулося при тому поодинокі слова майже всіх мов світу. За короткий вечір литовські скавти й українські пластуни були найкращими друзями, оповідали собі різні пригоди, вчили себе взаємно своїх пісень.

Як ватра стала пригасати, представник нашого Пластового Кота подякував литовським скавтам за відвідини і просив їх при найближчій нагоді заглянути ще раз до нас. Представник литовців у зворушливих словах подякував за гостинність, заявляючи, що ця спільна ватра залишиться довго гарним спомином у литовських скавтів. Представники обох пластових організацій обмінялися пластовими відзнаками. Після цього поодинокі пластуни зробили те саме.

На закінчення ватри відспівано національні та пластові гимни обох народів. Литовці під час співання свого пластового гимну бралися всі за руки, що символізувало їх єдність, братерство та взаємну підтримку всіх пластунів.

Нізкім вечором ми верталися до табору, бо литовці хотіли рано відіходити.

Цей день памятаємо дуже добре, а багато з нас має на памятку її досі відзнаку литовських скавтів.

Пугач.

х х х х х

Ф.Коваль

СКОТИВСЯ ВЕЧІР...

Скотився вечір пням на плечі,
До вушка шепче щось в кутку,
Сивіє волос верб старечий,
Бо день шумливий проминув.

Свічки пригаслі восковій
Порозмігала ярко ніч,
Рукою звільна стисла вій
У понеділка синіх віч.

Дощева хвиля проминула,
Стягнувсь день в мушлю, мов слимак,
І тільки серце мислить чуло,-
Немов годинник бе "тік-так".

Там хмара чорна, наче вугіль,
Клубками диму шпиль обвивсь,
Немов за мілім, мов за другом,
Як хтось глибоко захуривсь.

Пірнув, он, захід в смуток чорний,
Мужніє стиха потічок,
Змолола днину відьма в хорнах,
Лиш десь сіріє біль кісток.

Стягає око день безкрає,
Грайливий шепіт трав затих,
І тільки ніч доньок скликє,
Зірок, бо місяць йде-жених.

ПЛАСТОВЕ ДЖЕМБОРІ.

В довоєнних часах що чотири роки відбувалися зізди світового пластиунства, звані Джемборі. На ці зізди висилали пластові організації різних народів своїх найкращих юнаків, щоб вони там виказали свою справність, здобуваючи для своєї пластової організації належне місце серед світового пластового братства. Джемборі - це були свого роду змагання поодиноких пластунів в різних ділянках пластового життя.

Перше Джемборі відбулося в 1920.р.оці в Олімпії в Лондоні. Там світовий начальник пластових організацій завів звичай зачитати послання прощальне слово і рівночасно програму праці на найближчих чотири роки в останній день зізду, перед тим, як тисячі пластунів повернуться на свою батьківщину в усі закутки світу. Провідною думкою послання першого Джемборі були слова: "Розходьтеся з твердим рішенням шукати в собі й своїх юнаках почуття дружби в дусі світового пластового братерства, щоб бути корисними громадянами при охороні миру й щастя на землі!"

Друге пластове Джемборі відбулося в 1924.р.в Копенгагені.

Третє Джемборі відбулося в 1929.р.в Арров Парку біля Біркенгеду. В цьому Джемборі брало участь багато представників пластових організацій від 41 народу. На цьому були також українські пластуни із Закарпаття під проводом сктм.Л.Бачинського та пластуни емігранти під проводом К.Подільського. Символом Джемборі була Золота Стріла.

Четверте Джемборі відбулося в 1933.р.в Геделе в Мадярщині. Тут виступали також українські пластуни в змаганнях з іншими народами за пластову справність. Символом Джемборі був Білий Олень. Гасло звучало: "Дивіться на Білого Оленя, як на символ чистого духу Пласти, що несеТЬся вшир і вдаль, не зважаючи на ніякі перешкоди. Несеться назустріч пригодам, що чекають вас на шляху до мети, яка принесе вам щастя. Цею пластовою метою є ваша вірність Богові, Батьківщині, товаришам і пластовим законам".

Пяте Джемборі відбулося 1937.р.в Фогелензангу в Голландії. В цьому брало участь 45.000 пластунів з цілого світу. На Джемборі не були застулені тільки Німеччина, Італія та СССР. Символом пятого Джемборі була Палиця св. Якова, якою мореплавці в давнину користувалися як навігаційним приладом, шукаючи правильної дороги у відкритому морі. Гасло звучало: "Пластове братерство в багатьох випадках нагадує хрестовий похід. Ви, пластуни, зібралися зі всіх частин світу як носії доброї волі, як творці дружнього співжиття, що ламає всі мури расових, релігійних та клясових різниць... Хай палиця св. Якова послужить вам дорожевказом на цій бурхливій мандрівці за вселюдськими й пластовими ідеалами".

Чергове Джемборі мало відбутися в Америці або Японії в 1941.р. Не відбулося воно також в 1945.р.

Шосте Джемборі відбудеться 6.-21.8.ц.р.в Муасон б. Парижу. Організацією цього Джемборі займається окремий комітет, що його покликав французький скавтінг. Джемборі буде поділене на підтабори, названі іменами французьких провінцій. В кожному таборі буде більша група французьких скавтів, які будуть виконувати роблю гостинного господаря. Крім загального табору буде ще на острові посередині Сени окремий "моряцький табір". В цьому таборі розташовиться 20 куренів морських скавтів. Будуть також табори для сліпих, глухонімих тощо.

Це Джемборі має своє гасло, навіть подвійне. Джемборі має бути: 1.вдячним спомином на велику особистість Бі-Ні, б.вождя скавтів цілого світу, який вперше не засяде разом з нами до великої ватри скіфового братерства; 2.під знаком "гурткової системи. Може в цьому Джемборі братимуть також участь українські пластуни.

НАШІ ДОСЛІДНИЦІ

НАУКОВА КОНФЕРЕНЦІЯ МОВО-І ЛІТЕРАТУРОЗНАВЦІВ.

В дніях 22. і 23. червня відбулася в нашому таборі наукова конференція груп мово-і літературознавців УВАН. Конференція була присвячена св. п. проф. Василя Сімовича. На конференцію прибуло 30 науковців та письменників. Відкриття відбулося в залі СУМ-у в приваті всіх учасників конференції, представників Таборової Ради й управи нашого табору та численно візованого таборового громадянства.

Конференцію відкрив д-р Ярослав Рудницький, привітавши привіти та подаючи порядок її праці. Від Управи Табору привітав конференцію м-р М. Дужий, від Кульє-Освіт. Реферату проф. Олександровський В. та від Учительської Громади і таборових лкіл дир. А. Бабич.

Перша частина конференції була повністю присвячена вшануванню пам'яті проф. В. Сімовича. Біографію покійного прочитав д-р Я. Рудницький. Із спогадами про співпрацю й особисте знайомство з проф. Сімовичем виступили пп. проф. В. Дороненко /про працю В. Сімовича в НТШ/, проф. Л. Білецький /про працю В. Сімовича в Педагогічному Інституті ім. Драгоманова/, д-р Пшепіорська М. /про співпрацю з покійним в часі першої більшовицької окупації Галичини/ та д-р І. Німчук /про працю В. Сімовича в "Україському видавництві" під час німецької окупації Львова/. Крім цього поет С. Гординський відчитав деякі вірші і свої спогади про великого покійника.

Ділова частина конференції почалася рефератом письменника В. Маланюка на тему "Липа-поет". Прелегент схарактеризував літературну діяльність Юрія Липи, підкреслючи в його творчості поетичну діяльність. У 30-тих роках Липа рве зовсім з поезією і переходить до прози. Його перший поетич-

ний твір "Князь полонений", поміщений у збірнику "Соццецвіт". В ЛНВ Липа помістив цілу низку драматичних поэм. Свою поетичну творчість закінчує Липа збіркою "Суворість", яка є наче прощанням з поезією. Прелегент порівнює Липу до Рільке і Валері.

Другою доповідлю була доповідь проф. Державина "Національна література як мистецтво". Національна література, на думку прелегента, є та, яка формує націю духово і пізнавально ментальність нації. Національна література служить народові для завоювання голосу й авторитету у світовому мистецтві. Прелегент закликає літераторів до пізнавання чужих літературних націй. Великий поет, на думку прелегента, не шукає національного, але його творить. Майстра може перевищити учень майстра, і лише учень майстра може бути майстром. Правдивими майстрами в українській літературі були Куліш, Леся Українка, Збров.

Доповідь проф. Державина викликала живу дискусію, в якій виступали поети Осьмачка і Барка та привітні науковці проф. Петров і Чапленко.

Проф. Л. Білецький в доповіді "Проблема внутрішньої форми" засував поняття внутрішньої форми за Потебнею та іншими сучасними йому й пізнішими теоретиками.

Ввечері відбувалося засідання групи мовознавців, на якому проф. І. Станкевич /білорус/ відчитав доповідь про історичні назви Білоруси. Доповідь була тим цікава, що впровадила слухачів-українців в гущу зацікавлень і спорів суспільного білоруського народу в питанні його національної назви.

Проф. В. Чапленко прочитав доповідь "До початків поважного мовостилю", яка властиво є частиною більшої праці.

Другого дня були ще такі доповіді: "Франко як творча особистість" - д-р О. Грицай; "До генези назвивного речення" - проф. К. Шерех; "Етимологічний словник української мови" - д-р Я. Рудницький; "Звязка в складено-присудковому реченні" - проф. П. Ковалів; "Мова

"Руської Трійці"- д-р В.Лев.

Громадянство табору живо цікавилося роботою конференції. На кожному рефераті було багато слухачів, студентів Учительської Семінарії та інших середніх шкіл.

Робота конференції проходила без будь-яких перешкод і закінчилася за словами її організаторів, дійсних членів УВАН, повним успіхом, вичерпавши вповні намічену програму.

ш ш

Пощова скринька

ПОДБАЙМО ПРО РІДНІ МОГИЛИ!

Сотні тисяч нас вже довгі роки йдуть скитальним шляхом до своєї мети. Тисячі нас впало на цьому тернистому шляху. Тисячі відомих і безвісних могил виросло при чужих дорогах, в лісах, в горах і в чужих оселях.

Сувора доля і лють ворожа безупинно переміщують нас і постійно віддають від Рідних Земель, а навіть від рідних могил на чужині. І часто з такою упертістю і поспіхом, що рідна чи дружня рука не встигає позначити свіжу могилу не лише святим хрестом, але і принагідним знаком до розпізнання. Тим більше мало хто з нас має спроможність упорядкувати рідну могилу на довший час. А без цього тут, на чужині, тривало невпорядковану могилу вважають "могилою без додому". Такі могили управи цвінтарів можуть руйнувати, коли цього забажають.

В Німеччині наших могил, належно невпорядкованих, є тисячі. Ті коли доля пожене нас завтра далі, ці тисячі наших могил залишаться на ласку і неласку байдужих або й ворожих до них чужих людей. Може тоді статися таке, що й тут на чужині, в культурний і християнській Європі, дорогі могили наших померлих передчасно зникнуть, як це дістеться тепер у Рідних Землях, де безбожний наїзник знищив наші храми, затоптав цвінтарі і кості мілі-

Технічну підготовну роботу для цієї конференції зорганізував Культ.-Освіт. Відділ нашого табору. Організація СУМ відступила свою домівку на наради та відповідно її прибрала. Жіноча делегатура під ~~під~~ ^{під} своєї Голови п-ні К. Банахової зайнялася прохарчуванням учасників конференції. Проф. Богацький П. допоміг чимало в підготовній роботі. За це все складає їм Культ.-Освіт. Реферат сердечну подяку.

ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш ш

онів нашого народу тліють у безвісних ямах катівень, в холодній тундрі, в дикій тайзі.

Мусимо запобігти такій зневажі наших померлих тут, на чужині, мусимо подбати всі разом про те, щоб передчасно не затерлися імена і сліди по тих, що впали на тернистому скитальному шляху, по тих, які будуть ще довго промовляти до совісти незрозуміло байдужого до нашої долі культурного світу.

Могила на чужині, доки на ній стоїть хрест і належний напис, прорічсто говорить. Тому не лише родинний пістизм, але й практична доцільність вимагають, щоб наші могили на чужині були як можна найдовше в найкращому стані. І то всі могили, всі без винятку!

Може ще не скоро і не всі ми, але багато з нас повернеться до Рідного Краю, коли над ним засяє Воля. І на цьому поворотному шляху ми будемо вимукувати рідні кості на чужині, щоб забрати їх з собою.

Подбаймо ж про те, щоб через нашу небдайлівість не заросли до них стежки!

О.Б.

Від Редакції:

Порушена справа в цьому листі незвичайно важна і треба негайно нею зайнятися. Нам відомо, що цією справою вже цікавиться місцева станиця СХС. До проводу місцевої станиці СХС повинні звертатися зацікавлені особи і спільно знайти способи полагодження цієї справи. Ця справа цікавить не тільки безпосередньо заторкнених рідних померлих на чужині, але й цілу нашу таборову громаду. Тому не гаймо дорогочного часу!

Пішемо

Хроніку

28.6. Драматичний Театр "Орлик" - комедія І. Тобілевича "Мартин Боруля". Публіки доволі багато.

Доповідь полк. В. Бутимовича на тему: "Смерть полк. Болбочана". Приїзджих на доповіді к. 30 осіб. Після доповіді дискусія, яка виявилася деякі подробиці згаданої події.

29.6. В год. 17. в обох таборових церквах молебні в наміренні тих тaborян, що зголосилися на працю до Бельгії. Парохи обох парафій в сердечних словах попрощали від'їждаючих вірних і поблагословили їх на далеку дорогу.

Після молебнів відбулися в театральній залі прощальні сходини. Сходини відкрив голова Таборової Ради д-р М. Дольницький і в довгій промові попрощав від'їждаючих наших тaborян до Бельгії, вказуючи їм на їхнє велике завдання, яке вони мають виконати як українці на чужині. Від Таборової Управи промовляв командант табору м-р М. Дужий. Від зголосивших на виїзд гарну промову виголосив п. Козуб. Крім цього забира-

ли ще слово п-ні М. де Сільва від УНРРА і м-р Желехівський Я. від Еміграційного Бюро УНРРА.

Зелика театральна заля була битком набита нашими тaborянами.

В 6-ті роковини акту відновлення української державності відбулася в таборовому театрі святочна академія. В програмі були: промова проф. В. Андрієвського, продукції мішаного церковного хору під диригентурою о. Юрія Ковальського та інсценізації "Грішниці" Лесі Українки і "Великих Роковин" І. Франка у виконанні Театральної Студії І. Гірняка. Академія закінчилася відспіванням національного гимну.

30.6. В год. 8. ранку відіхав перший транспорт з нашого табору на працю до Бельгії. Від'їждаючих на залізничному двірці в Міттенвалль-ді попрощала велика громада наших тaborян. Були там парохи обох церков, голова Таборової Ради, члени Президії та командант табору.

1.7. Щотижневі сходини СУМ-у. В програмі: читання поезій молодого поета Ф. Кovalя. Читав автор. В другій частині огляд світових подій п. Рогатинського П. Приявних к. 150 осіб.

ТАБОРОВІ ОГОЛОШЕННЯ.

Будівельна фірма Гайльман і Лішман в Мюнхені пошукує до праці в Мюнхені та околиці таких фахівців: мулярів, теслів-столярів, допоміжних будівельних робітників та учнів тих же фахів. Фірма співпрацює з німецьким міністерством харчування. Праця триває 5 днів, разом 48 годин у тиждень. Субота і неділя вільні від праці. Заробітня плата від 0.79 до 1.05 н.м. за годину. Приміщення в мешканських бараках фірми. Робітники одержують харчові картки з додатком для важкопрацюючих. Крім цього фірма видає обід і 3 напіrosi денно. Фірма старається за робочий одяг і взуття. Робітники, що мешкають в таборах, одержують крім цього в таборах по 20 напіrosi в тижнево та додатковий приділ для працюючих. Зголосення приймає і дає більші інформації Уряд Праці, кімн. I 80.

Культ.-Освіт. Відділ повідомляє, що в дніх II.-I2. липня ц.р. відбудеться в нашому таборі науковий з'їзд групи істориків УВАН. Подробиці подамо в афішах.

Шкільний Референт.

Ю ВІ ЛЕ Й Н Е С ВЯ Т О В Е С Н И 5.-7.7.1947.

В МІ Т Т Е Н ВАЛЬДІ.

З НАКАЗУ КОМАНДИ СУПЕ З ПРИВОДУ 35-ЛІТТЯ УПУ:

...35 років минає з того часу, як на вулицях княжого города Льва, а отісля також у столичнім золотоверхім Києві з'явилися перші юнаки в пластунських одностроях.

Перша світова війна і наші Визвольні Змагання були вогненім хрестом і залізною пробою нашого руху, що видав тоді ряд геройських постатьї: Гутковський, Черник, Вітовський і другі. Вони наші гордоці назавжди.

Наш Рух вийшов з пожеж першої світової війни, освячений жертвою наших найкращих, ще сильнішим, ще більш живучим.

Буйною хвилею розгорнувся він до нового життя по всій нашій землі, скрізь, де билося молоде українське серце, і над Славутою Дніпром і на полонинах Срібної Землі, і у волості короля Данила, у волинській тихій стороні, і ген далеко на чужині, в Європі, чи інших континентах світу.

...Але позаздрили вороги нам нашого льоту до "сонця, слави і свободи". Одні раніше, другі пізніше, але всі вони безоглядно і безпощадно давили наш Рух. Був час, коли могло ім здаватися, що справді вже ніколи не з'явиться на грудях українського юнака срібна лілея, переплетена тризубом.

Але Пластової Ідеї не вбити ні кому, ніколи!

Історія колись розкаже про сотні тих юнаків без пластунських одностроїв, що в серцях своїх несли і зберігали і зберегли велику Пластову Ідею.

Сьогодні наш Рух, хоч у злідених ~~синах~~ винах емігрантщини, знову відродився немов мітичний той фенікс з попелу. Знову гордо лопочуть прaporи зі срібною лілеєю і золотим тризубом у дужих юнацьких руках.

І коли сьогодні по 35-ти роках змагань нашого Руху, змагань на життя і смерть за природне існування, ми знову входимо тисячами під нашими традицією освяченими пластунськими прaporами, коли впродовж того часу стільки великих рухів, ідей і організацій у світі збанкрутувало і безповоротно провалилося, а наша Ідея не тільки не згинула, але свіжа і ясно бліскуча, як і перед 35-ти роками притягає і далі тисячі молодих українських сердець, то це найкращий доказ, що Пластова Ідея, це велика й вічна українська Ідея.

...Наша ціль - створити повноцінних громадян, що в усіх умовах дали б зі себе найбільшу користь для своєї спільноти, громадян, які в час найвищої потреби були б готові зложить найбільшу жертву, жертву життя.

Служба Батьківщині в пластовому розумінні - це також зусилля для здобуття якнайвищої громадської цінності одиниці, цінності, що її міряємо характером, силою волі, знанням, умінням жити і співпрацювати в спільноті, охотою підпорядкуватися власному проводові і своїй законній владі, вмінням узгіднити свої особисті справи зі загальним добром, і, коли треба, підпорядкувати особисте загальному.

...Ми вплітаємо себе у велику сім'ю вольних народів, але наш обов'язок здійснювати вселюдські ідеали передовсім серед нашої спільноти.

...Нашим змаганням - виплекати нову генерацію, що її життєвою ціллю є бути лицарем правопорядку і моралі в українському народі.

...Виховання людей українського закону і правопорядку - це велике завдання і післанництво нашого Руху, це наша найвища служба Батьківщині!

РАМОВА ПРОГРАМА ЮВІЛЕЙНОГО СВЯТА ВЕСНИ.

П'ятниця, 4.7.1947.:

Год. 18,30- приїзд, зголосення, призначення місць Паланкам,

18,30-19,00: збірка Паланок Кошами-Куренями-Гуртками,

19,00-21,00: зайняття площ, розтаборення /на знак гол. бунчужного/

21,00-22,00: вечір, рівночасно перший перегляд виконаних праць,

22,15 : молитва поодинокими Кошами,

23,00 : нічна тиша.

До цієї пори стійки визначують Коші на своєму терені. Головна Служба Порядку обіймає службу від год. 23.

Субота, 5.7.1947.:

Год. 9,00- 8,45: вставання, прорух, миття, звітування, молитва, сніданок, праця біля шатер /все те Кошами/,

8,45 : збірка до спортивних змагань,

9,00-11,00: змагання у відбиванці /точкова система/,

11,00-12,00: приготування і збірка до відкриття Свята,

12,00-13,00: звіт, піднесення прапорів /нац. і пласт. гимн/, відкриття, привіти, відчитання святочного наказу, відмарш до піттаборів,

13,00-15,00: обід, праця біля шатер,

15,00-18,30: теренові гри, обговорення, другий перегляд табору,

18,30-19,30: вечір,

19,30-21,30: змагання у співі і танцях,

21,30-22,00: підготова і збірка до Веселої Ватри,

22,00 : Весела Ватра, молитва, відхід до піттаборів, нічна тиша.

Неділя, 6.7.1947.:

Год. 7,00- 8,45: як попереднього дня,

8,45 : збірка до пол. Служби Божої /греко-кат. і православн./,

9,00-10,00: полева Служба Божа, Молебен,

10,00-11,00: привітання чужинців, вивішення їхніх прапорів,

11,00-12,00: танці з чужинцями, масові проби,

14,00-16,00: обід, вілло, останній конкурсний перегляд шатер,

16,00-19,30: спортивні гри з чужинцями, мішана програма на площі,

19,30-21,30: вечір, дозвілля,

21,30 : збірка до Ватри,

22,00 : Ватра /конкурс співу і танців з чужинцями/, надобраніч, свобідний поворот до піттаборів, молитва у піттаборах, нічна тишина. /Прощання чужинців і стягнення їхніх прапорів/.

Понеділок, 7.7.1947.:

Год. 8,00- 9,30: як попередніх днів,

9,30-11,00: Служба Божа,

11,00-13,00: до диспозиції Команди,

13,00-15,00: обідова перерва,

15,00-17,30: теренова гра двома зedнаннями,

17,30-19,00: вечір, вільне,

19,00-21,30: до диспозиції Команди,

21,30 : збірка до Святочної Ватри,

22,00 : Ватра, закриття Свята, стягнення прапорів, гимн, /запалення смолоскипів/, надобраніч, спільна молитва, поворот до піттаборів, нічна тишина.

Вівторок, 8.7.1947.:

Год. 8,00 : як попередніх днів і відізд додому.

Із за непередбачених причин можуть зйти певні зміни в програмі, про що буде своєчасно повідомлено. Команда ЮСВ.